

færøske banksag, sådan at vi kan komme i gang med udvalgsarbejdet. Vi havde jo i realiteten en behandling af lovforslagets indhold også under forespørgselsdebatten i sidste uge, og derfor skal jeg alene gentage nogle enkelte afgørende kvaliteter ved lovforslaget.

For det første et par ord om undersøgelseskommissionens sammensætning:

Jeg synes, man er nået til et resultat, der sikrer en høj faglig kvalitet, og som også sikrer, at undersøgelseskommissionens arbejde kan komme til at foregå på en uafhængig og uvildig måde.

Det andet, jeg vil pege på, er, at jeg synes, man har fundet en rigtig formel for kommissionens arbejde. Det fremgår tydeligt, at der bliver tale om en egentlig forundersøgelse af begivenhedsforløbet fra 1992 til 1994. Det er det, der skal undersøges og klarlægges.

Så er det op til de enkelte parter på grundlag af den beretning, som kommissionen måtte komme med, siden hen at tage stilling til, om man vil søge at gøre et retligt ansvar gældende mod nogen, om nødvendigt via et sagsanlæg ved de almindelige domstole.

Jeg var glad for under forespørgselsdebatten at kunne konstatere, at det forhold var der også meget bred tilslutning til. Det var faktisk kun hr. Óli Breckmann, der gik ind for, at en undersøgelse også skulle omfatte undersøgelse af det retlige spørgsmål.

Derudover synes jeg, man får sikret, at alle relevante oplysninger kan komme frem. Der er en udleveringspligt, der er en oplysningspligt, og der er en mulighed for, at der kan afgives supplerende forklaringer i en retssal, altså under retssikkerhedsmæssigt betryggende former.

Og for at understrege, at man kan få alle oplysninger frem, er der et bortvalg af tavshedspligtsreglerne. Det skulle jo sikre, at både udleveringspligten og oplysningspligten får så vidtgående et indhold som overhovedet muligt.

Bortfaldet af tavshedspligtsreglerne gør jo så også, at forklaringer i retten selvsagt må ske for lukkede døre. Og jeg har noteret mig, at der i lovforslagets bemærkninger er yderligere et godt argument for at lukke dørene under disse afhøringer, nemlig dette, at de afhørte jo så ikke har mulighed for at indrette deres forklaringer efter forklaringer, som andre tidligere har afgivet. Det understreger, at det, der er tale om her, er en forundersøgelse og ikke en domstolsbehandling.

Så jeg vil på den socialdemokratiske gruppes vegne sige, at jeg synes, man samlet set har fået sammensat og udarbejdet et forslag, der på den bedste måde sikrer, at vi på den ene side kan få alle oplysninger frem og derved få en tilbunds-gående undersøgelse, og at undersøgelsesformen på den anden side er retssikkerhedsmæssigt betryggende for de involverede institutioner og virksomheder og personer.

Vi kan give vores tilslutning til lovforslaget og også en helhjertet støtte til, at forslaget kan blive behandlet og vedtaget i Folketinget inden sommerferien. Heri ligger naturligvis også en stærk opfordring til, at lovforslaget på tilsvarende måde må blive behandlet og vedtaget i Lagtinget inden sommerferien, sådan at vi kan få undersøgelsen i gang hurtigst muligt. Det burde vi have en fælles interesse i.

(Kort bemærkning).

Óli Breckmann (KF):

Hr. Torben Lund nævnte, at jeg under forespørgselsdebatten i sidste uge påpegede det rigtige i, at der bliver en juridisk undersøgelse, altså en undersøgelse af det retslige ansvarsspørgsmål. I sidste uge refererede jeg til en af de færøske jurister, Hans Trygvi Henriksen, der af Lagtinget var bedt om at komme med en bedømmelse af det forslag, der lige var fremkommet. Han udtrykte juridisk betænkelighed ved, at undersøgelsen kun skal afdække fakta i sagen, det vil sige det faktiske handlingsforløb, og ikke fastlægge jus, det vil sige det juridiske ansvar for trufne beslutninger og udførte handlinger med deraf følgende retslige konsekvenser. Jeg formoder, at dette spørgsmål kommer til forhandling, når Folketinget skal indrette den endelige lovform, som vi sidder med her i fremsat form til første behandling efter Lagtingets ønsker.

Ellers kan jeg gentage noget af det, som statsministeren sagde i sidste uge, hvor han forsikrede Folketinget og dermed også Lagtinget om, at hvis der stadfæstes et politisk ansvar, altså et ansvar for politisk forkerte beslutninger for ikke at sige dårlige beslutninger, vil landsstyret og Lagtinget selvfølgelig have al mulig ret til bistand til at rejse et civilt søgsmål, og dér formoder jeg at statsministeren pegede på et muligt erstatningsansvar i kroner og øre.

Jeg vil ellers takke hr. Erhard Jakobsen for den klokkeklare forsikring, han gav i sidste uge om dansk velvillighed, hvis begivenhedsforløbet med banksagen viser sig at have påført